

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treizeci și cinci

Glasurile profetice ale anilor 1776, 1789 și 1798: un preludiv al pecetluirii celor 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-14

Istoria anilor 1776, 1789 și 1798 ilustrează istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. În fiecare dintre acele date, fiara care se ridică din pământ a grăit. Cele trei repere, care sunt tipificate de cele trei dăți când fiara care se ridică din pământ a grăit, se desfășoară în paralel cu cele trei glasuri ale lui Hristos: 11 septembrie 2001, iulie 2023 și apropiata lege duminicală.

Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca de trâmbiță.
Apocalipsa 1:10.

Fiecare dintre acele trei repere vocale identifică intensificarea „sunării” celui de-al treilea vai, care este totodată a șaptea trâmbiță de avertizare, iar trâmbița este un glas.

Strigă în gura mare, nu te opri; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu călcarea lui de lege și casei lui Iacov păcatele ei. Isaia 58:1.

Glasul adresat cornului protestant în ziua de 11 septembrie 2001 a fost glasul străjerilor, chemând Adventismul laodicean înapoi la cărările cele vechi ale lui Ieremia, dar adunarea batjocoritorilor a refuzat să umble pe ele.

Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi: care este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. De asemenea, am pus străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:16, 17.

Glasul lunii iulie 2023 a fost învierea lucrării Future for America, care rămăsese în tăcere din vremea primei dezamăgiri, la 18 iulie 2020. Asemenea vestirii lui Ioan despre apropiata venire a lui Mesia și vestirii lui Iustinian despre apropiata venire a Antihristului, Future for America a identificat faptul că viitorul Americii era pe cale să fie schimbat pentru totdeauna odată cu apropiata lege duminicală și cu sunarea celei de-a șaptea trâmbițe la acel reper. Glasul celui ce strigă în pustie a fost glasul lunii iulie 2023.

Al doilea glas din capitolul optsprezece al Apocalipsei se face auzit la iminenta lege duminicală, când fiara care se ridică din pământ vorbește ca balaurul. Atunci „măgarul” este lovit a treia oară, iar apoi „măgarul” va vorbi. Măgarul a fost lovit curând după 11 septembrie 2001, după 7 octombrie 2023, iar apoi va fi lovit din nou la iminenta lege duminicală, când va vorbi. În mărturia lui Balaam, el a fost abătut din cale de un înger, iar îngerul îi reprezintă pe cei patru îngeri cărora li s-a poruncit să țină cele patru vânturi ale Islamului, dar la legea duminicală măgarul Islamului

vorbește cu sunetul celei de-a șaptea trâmbițe, care este totodată al treilea vai.

Acolo vorbește viziunea privitoare la Islam, care a zăbovit de la 18 iulie 2020, căci atunci nu va mai zăbovi. Există multe glasuri în perioada pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar acea perioadă precede judecata executivă a lui Dumnezeu, care începe odată cu apropiata lege duminicală. Judecata executivă a lui Dumnezeu este reprezentată de șapte îngeri, cu șapte potire. Acea perioadă începe cu revărsarea Duhului Sfânt și reprezintă o repetare a Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost revărsat, iar limbi de foc au fost mărturie a evenimentului. Revărsarea în acel moment nu mai este măsurată, căci Duhul Sfânt este atunci revărsat fără măsură.

Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger va lumina întregul pământ cu slava lui. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stație misionară din lume, iar în unele țări s-a înregistrat cel mai mare interes religios cunoscut în vreă țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar acestea urmează să fie întrecute de puternica mișcare în cadrul ultimei avertizări a celui de-al treilea înger.

Lucrarea va fi asemănătoare cu cea din Ziua Cincizecimii. Așa cum 'ploaia timpurie' a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt la deschiderea Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța prețioasă, tot astfel 'ploaia târzie' va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. Tragedia veacurilor, 611.

La 11 septembrie 2001 a început pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar Duhul Sfânt a fost revărsat într-o măsură. Măsura revărsării a fost reprezentată în istoria Cincizecimii, începând cu învierea lui Hristos, când un înger a spus: «Fiule al lui Dumnezeu, ieși afară, Tatăl te cheamă», întocmai cum Isus l-a chemat pe Lazăr afară din mormânt, zicând: «Lazăre, ieși afară». În 2023, Hristos a chemat oasele moarte și uscate ale celor doi martori să «iasă afară».

După învierea lui Hristos, El S-a înălțat mai întâi la Tatăl Său, iar apoi a coborât, așa cum a făcut la 11 septembrie 2001. Apoi i-a luminat treptat pe ucenicii Săi, lucru reprezentat prin întâlnirea Sa cu Maria, prin întâlnirea și învățătura dată ucenicilor pe drumul spre Emaus, iar după aceea prin arătarea Sa celorlalți ucenici. Timp de patruzeci de zile El i-a învățat pe ucenici înainte de ultima Sa înălțare, apoi, după încă zece zile, toți erau într-un cuget și în același loc, iar Duhul Sfânt a fost turnat fără măsură.

Când Isus S-a întâlnit cu ucenicii Săi, le-a adus aminte de cuvintele pe care li le spusese înainte de moartea Sa, că trebuie să se împlinească toate cele scrise în legea lui Moise, în proroci și în Psalmul cu privire la El. "Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile, și le-a zis: Așa este scris și așa se cuvenea ca Hristos să pătimească și să învieze a treia zi dintre cei morți; și ca în Numele Lui să se propovăduiască pocăința și iertarea păcatelor în toate neamurile, începând de la Ierusalim. Iar voi sunteți martori ai acestor lucruri." Dorința veacurilor, 804.

În iulie 2023, glasul lui Iisus i-a trezit pe cei doi martori morți și a început să le deschidă ucenicilor Săi înțelegerea cu privire la toate cele scrise în Legea lui Moise („cele șapte vremuri”), în Proroci („imaginea fiarelor a lui Nebucadnețar”) și în Psalmii („experiența lui Moise și a Mielului”).

Lucrarea Sa de învățătură a început odată cu Învierea Sa și s-a intensificat pe parcursul celor patruzeci de zile următoare. Ea a început cu cererea Sa de a mânca.

Iar, fiindcă, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: Aveți aici vreo mâncare? Și I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. Și, luându-le, a mâncat înaintea lor. Apoi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus, pe când eram încă cu voi: că trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi. Luca 24:41-44.

Rugăciunea a fost un reper principal în istoria în desfășurare, iar perioada de la învierea lui Hristos până la înălțarea Sa, petrecută patruzeci de zile mai târziu, a lăsat un interval de zece zile (zece este o probă) până la Cincizecime, când Duhul Sfânt avea să fie turnat fără măsură. Învierea Sa, înălțarea Sa, urmate de coborârea Sa din nou, reprezintă 11 septembrie 2001. Iulie 2023 reprezintă sfârșitul celor patruzeci de zile, iar cele zece zile care urmează după iulie 2023 duc către iminenta lege duminicală. În acea perioadă finală de zece zile, unitatea și rugăciunea sunt reperele. Unitatea a fost reprezentată de prima profeție a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, care a adus oasele, vinele și carnea laolaltă. A doua profeție a lui Ezechiel a fost suflarea celor patru vânturi, iar suflarea este un simbol al rugăciunii. În acele ultime zece zile, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, întrucât au fost preînchipuiți prin Lazăr.

Acesta a fost motivul întârzierii Sale de a merge la Betania. Această minune culminantă, învierea lui Lazăr, avea să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la dumnezeire.

Nu numai că fecioarele înțelepte sunt pecetluite în timpul acestei minuni încununătoare, ci și fecioarele neînțelepte sunt pecetluite de partea greșită a chestiunii.

Minunea încununătoare a lui Hristos — învierea lui Lazăr — pecetluisse hotărârea preoților de a înlătura din lume pe Isus, împreună cu lucrările Sale minunate, care le distrugau cu repeziciune influența asupra poporului. Faptele Apostolilor, 67.

Numeroasele voci din istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, în vederea iminentei legi duminicale, sunt "rând după rând", vocile Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, iar acele voci răsună în perioada în care "efectul fiecărei viziuni" se împlinește. Ele răsună la deschiderea celei de-a șaptea pecetei.

Și, când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer aproape de o jumătate de ceas. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și le-au fost date șapte trâmbițe. Și a venit un alt înger și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei, care se înălța împreună cu rugăciunile sfinților, s-a suit înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc de pe altar și l-a aruncat pe pământ; și au fost glasuri, tunete, fulgere și un cutremur de pământ. Apocalipsa 8:1-5.

Deschiderea celei de-a șaptea pecetei a produs tăcere, căci perioada reprezintă o schimbare de dispensațiune, iar într-o schimbare a unei dispensațiuni sacre, în cer este întotdeauna tăcere, după

cum atestă crucea, când îngerii și-au încetat cântarea și lauda. Tăcerea în cer este de asemenea atestată de prescripțiile zilei ispășirii, iar la 22 octombrie 1844, Habacuc DOI, versetul DOUĂZECI, a poruncit întregului pământ să tacă.

Mi s-a arătat marea dragoste și pogorârea lui Dumnezeu în aceea că El Și-a dat Fiul la moarte, pentru ca omul să afle iertare și să trăiască. Mi-au fost arătați Adam și Eva, care au avut privilegiul să contemple frumusețea și farmecul Grădinii Edenului și cărora li s-a îngăduit să mănânce din toți pomii din grădină, în afară de unul. Dar șarpele a ispitit-o pe Eva, iar ea și-a ispitit soțul, și amândoi au mâncat din pomul oprit. Au încălcat porunca lui Dumnezeu și au devenit păcătoși. Vestea s-a răspândit în tot cerul, și fiecare harpă a amuțit. Îngerii s-au întristat și s-au temut, ca nu cumva Adam și Eva să întindă din nou mâna și să mănânce din pomul vieții și să fie păcătoși nemuritori. Dar Dumnezeu a spus că îi va izgoni pe cei ce au călcat porunca din grădină și că, prin heruvimi și printr-o sabie învăpăiată, va păzi calea pomului vieții, astfel încât omul să nu se poată apropia de el pentru a mânca din rodul lui, care perpetuează nemurirea. Scrieri timpurii, 125.

Cerul a amuțit când oamenii au devenit păcătoși, și cerul a amuțit când Sângele lui Hristos a fost vărsat spre răscumpărarea păcătoșilor, și cerul a amuțit când a început lucrarea de judecată a lui Hristos pentru înlăturarea păcatului din poporul Său.

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului în sanctuarul ceresc este la fel de esențială pentru planul mântuirii precum a fost moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare pe care, după învierea Sa, S-a înălțat spre a o desăvârși în cer.” Tragedia veacurilor, 489.

Lucrarea de judecată a început odată cu sosirea celui de-al treilea înger în 1844, dar poporul lui Dumnezeu a ales să moară în pustie, mai degrabă decât să devină pentru veșnicie una cu divinitatea. Cel de-al treilea înger a sosit din nou la 11 septembrie 2001 și încă o dată s-a făcut tăcere în cer. Atunci Leul din seminția lui Iuda a început să rupă pecetea a șaptea, în timp ce îngerii priveau sosirea celui de-al treilea înger în istoria ultimei generații.

Cei șapte îngeri ai judecății erau acolo, gata să-și înceapă lucrarea de nimicire, dar li s-a spus atunci: „Țineți, țineți, țineți, țineți”, în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii erau pecetluiți. Rugăciunile îndoite ale celor credincioși au fost trimise la cer, prefigurate de cele zece zile care au precedat Cincizecimea și care au început după cele patruzeci de zile (un simbol al pustiei), acestea reprezentând cele trei zile și jumătate (un simbol al pustiei) din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Cei doi martori au fost apoi înștiințați de glasul din pustie că trebuie să împlinească cele două rugăciuni ale lui Daniel: rugăciunea din Daniel, capitolul doi, în care Daniel și cei trei vrednici s-au rugat pentru lumină spre a înțelege visul tainic al lui Nebucadnețar privitor la chipul fiarelor, și rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă, în care Daniel s-a rugat singur, împlinind cerințele rugăciunii din Leviticul douăzeci și șase.

Rugăciunea colectivă din Daniel 2 a fost pentru lumină cu privire la o taină ascunsă în linia exterioară a istoriei profetice. Rugăciunea privată, personală, din Daniel 9 a fost pentru îndurare în ce privește o nevoie lăuntrică. Pe măsură ce focul ploii târzii a început să cadă în 2001, numeroase voci puteau fi auzite de către cei care înțelegeau metodologia linie peste linie. Focul de pe altar

care era aruncat pe pământ era mesajul care a produs separarea finală dintre cei înțelepți și cei neînțelepți, iar pe măsură ce acel mesaj a continuat să se dezvolte de-a lungul acelor zece zile simbolice, mesajul a devenit din ce în ce mai clar.

Mesajul era criza în escaladare a celui de-al treilea vai, care, în Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, este prezentată prin cele două profeții ce i-au făcut mai întâi pe cei doi martori să se adune laolaltă, iar apoi i-au făcut să stea în picioare ca o oaste puternică. Ulterior, în capitolul treizeci și șapte, ei sunt uniți într-un singur lemn, iar unirea, reprezentată de îmbinarea într-un singur lemn, reprezintă combinarea dumnezeirii cu umanitatea, care se împlinește în mișcările finale ale pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

În iulie 2023, rugăciunile au început să se înalțe, și acestea erau rugăciunile din Daniel, capitolul nouă și capitolul doi. Atunci s-au auzit glasuri și, de asemenea, tunete, iar apoi s-au văzut fulgere. Fulgerele și tunetele însoțesc ploaia atât în lumea naturală, cât și în profeție. Ploaia a început la 11 septembrie 2001. Prima referință la fulgere și tunete le identifică drept un mesaj menit să producă frica de Dumnezeu.

Și s-a întâmplat că, în a treia zi, dimineața, au fost tunete și fulgere, și un nor gros pe munte, și glasul trâmbiței foarte puternic, încât tot poporul care era în tabără s-a cutremurat. Exodul 19:16.

Fulgerele și tunetele au fost însoțite de „glasul” unei trâmbițe. Ele sunt însoțite de ploaie și reprezintă pași profetici pentru a călăuzi poporul lui Dumnezeu.

Norii au revărsat ape; cerurile au slobozit un vuiet; și săgețile Tale au fost slobozite. Glasul tunetului Tău era în cer; fulgerele au luminat lumea; pământul s-a cutremurat și s-a clătinat. Calea Ta este în mare, iar poteca Ta în apele cele mari, și urmele Tale nu sunt cunoscute. Ai călăuzit poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și a lui Aaron. Psalmul 77:17-20.

Fulgerele și tunetele sunt glasul lui Dumnezeu, care se aude în vreme de ploaie, iar în acel răstimp El Își scoate vânturile (Islamul este vântul de la răsărit) din vistieria Sa.

Când Își face auzit glasul, se face vuiet de ape în ceruri, și El ridică aburii de la marginile pământului; El face fulgere cu ploaia și scoate vântul din vistieriile Sale. Ieremia 10:13.

Dumnezeu Și-a rostit glasul când a strigat ca un leu, iar, ca răspuns, șapte tunete și-au făcut auzite glasurile; acele șapte tunete reprezintă pașii lui Dumnezeu de-a lungul istoriei mișcării millerite și, de asemenea, în mișcarea celui de-al treilea înger, care a sosit din nou la 11 septembrie 2001, când El a scos vântul de răsărit din vistieriile Sale.

El face să se ridice aburii de la marginile pământului; El face fulgere pentru ploaie; El scoate vântul din vistieriile Lui. Cel ce a lovit pe întâii-născuți ai Egiptului, atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace. Psalmii 135:7, 8.

El a scos vântul din vistieriile Sale, când întâiul-născut al Egiptului a fost lovit, iar Paștele preînchipuia crucea, care, la rândul ei, preînchipuia sosirea celui de-al treilea înger în 1844, care, la rândul ei, preînchipuia întoarcerea celui de-al treilea înger în ziua vântului de răsărit, la 11

septembrie 2001.

Când sunt îndepărtate pecetele de pe cartea care este pecetluită cu cele șapte peceti, aceasta reprezintă o dezvoltare progresivă a adevărului. Îndepărtarea celei de-a șaptea peceti reprezintă timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Când este menționată pentru prima dată cartea care a fost pecetluită cu șapte peceti, apar fulgere, tunete și glasuri, dar nu și un cutremur.

Și din scaunul de domnie ieșeau fulgere și tunete și glasuri: și înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Apocalipsa 4:5.

La prima mențiune a glasurilor, fulgerelor și tunetelor, ploaia este reprezentată de cele șapte lămpi de foc, adică de Duhul Sfânt, dar nu are loc niciun cutremur. La înlăturarea celei de-a șaptea peceti este identificat cutremurul legii duminicale care urmează în curând. Capitolul al patrulea din Apocalipsa identifică începutul dezpecetluirii adevărului, înfăptuită de Leul din seminția lui Iuda, iar când este identificat timpul pecetluirii, se identifică începutul și sfârșitul perioadei.

Începutul perioadei actuale a fost când îngerul s-a pogorât ca să lumineze pământul cu slava Sa, la 11 septembrie 2001; apoi, în Isaia, capitolul șase, suntem informați că mesajul reprezentat prin „glasuri, fulgere, tunete, vânt și ploaie”, care se încheie la legea duminicală, urmează a fi proclamat unui popor care vede, dar nu va putea percepe înțelesul fulgerelor și, deși aude, nu va putea înțelege glasurile și tunetele, până când îi va ajunge marele cutremur. Perioada pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii este perioada în care are loc împlinirea oricărei vedenii.

Acea istorie produce și manifestă două clase de închinători. O clasă recunoaște ploaia și, prin urmare, o primește, căci poate vedea fulgerul și poate auzi glasurile, tunetul și vântul. La sfârșitul perioadei sigilării, marele cutremur al legii duminicale care va veni în curând introduce apoi judecățile executive ale lui Dumnezeu.

Și templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, și s-a văzut în templul Său chivotul legământului Său; și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur și grindină mare. Apocalipsa 11:19.

La marele cutremur, „fulgerele, glasurile și tunetele” includ și „grindina”. „Grindina” reprezintă judecățile care încep să fie revărsate de către cei șapte îngeri ce se pregăteau să facă aceasta la începutul timpului pecetluirii, când era deschisă pecetea a șaptea, întocmai cum ei așteptau ca îngerul să străbată Ierusalimul și să pună un semn asupra celor ce suspinau și gemeau pentru urâciunile săvârșite în țară (externe) și în biserică (interne).

„Grindina” marchează vremea judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu, care constituie un timp de îndurare pentru cealaltă turmă a lui Dumnezeu, chemată atunci să iasă din Babilon; iar când cel din urmă din marea mulțime s-a alăturat turmei lui Dumnezeu, timpul de probă al omenirii se încheie pe deplin.

Și al șaptelea înger și-a vărsat potirul în aer; și a ieșit din templul cerului, de la tron, un glas mare, zicând: S-a isprăvit. Și au fost glasuri și tunete și fulgere; și s-a făcut un cutremur mare, cum n-a mai fost de când sunt oameni pe pământ, atât de puternic cutremur și atât de mare. Și

cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, iar cetățile neamurilor au căzut; și Babilonul cel mare a fost adus în aducere-aminte înaintea lui Dumnezeu, ca să i se dea paharul vinului aprinderii mâniei Sale. Apocalipsa 16:17-19.

Stimate cititor: Puteți auzi glasurile și tunetele? Puteți vedea fulgerele? Puteți simți vântul? În curând veți auzi glasul fecioarelor neînțelepte, cerșind untdelemn.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Am așteptat pacea, dar n-a venit niciun bine; am așteptat o vreme de vindecare, și iată necaz! Pufniturile cailor lui s-au auzit din Dan: toată țara s-a cutremurat la sunetul nechezatului armăsarilor lui; căci au venit și au mistuit țara și tot ce este în ea: cetatea și pe toți cei ce locuiesc în ea. Căci, iată, voi trimite între voi șerpi, basilisci, care nu pot fi fermecați, și vă vor mușca, zice Domnul. Când încerc să-mi aduc mângâiere împotriva durerii, inima îmi leșină în mine. Iată glasul strigătului fiicei poporului meu, din pricina celor ce locuiesc într-o țară depărtată: Nu este Domnul în Sion? Nu este Împăratul ei în ea? Pentru ce M-au întărâtat la mânie cu chipurile lor cioplite și cu deșertăciuni străine? A trecut secerișul, s-a sfârșit vara, și noi nu suntem mântuiți. Pentru zdrobirea fiicei poporului meu sunt zdrobit; m-am înnegrit; groaza m-a cuprins. Nu este oare balsam în Galaad? Nu este acolo niciun doctor? De ce dar nu s-a înfăptuit tămăduirea fiicei poporului meu? Ieremia 8:15-22.